

Deklamovanke.

5. Naša Mimica.

Naša Mimica
ima punčiko
iz lesa.
Jo v plenice je povila,
jo je v zibel položila,
jo odela
in ji pela,
jo zibala.

A ker punčika ni spala,
močno se je hudovala.
Ji očesca je pokrila,
trudna Mimica je bila,
pa je Mimica zaspala,
oh, da, da
naša Mimica!

I. Mohore.

6. Nespametna ribica.

Tekle so, tekle so
bele vodice,
bile so struge jim
bele stezice.

V njih so se ribice
zlate igrale,
kakor bi ptičice
v zraku vršale,

Ribič na travniku
vado nastavi,
ribicam v vodi pa
deje in pravi:

»Ribice, ribice,
semkaj hitite.
Lačne ste revice,
tole užite!«

Ribice modre pa
vado spoznajo,
ribiču z vado se
vjeti ne dajo.

Mlada le ščukica
ribiča sluša,
k vadi približa se
in jo pokuša.

Snedena ščukica
v trnik se zbode,
ribič potegne jo
urno iz vode.

»Joj meni revici!«
Je vzdihovala,
»kaj nisem mamice
jaz poslušala!«

Kazimir.

